

HAKAN BIÇAKCI • Geçici Manzara

İletişim Yayınları 3622 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 654

ISBN-13: 978-975-05-3908-4

© 2025 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2025, İstanbul

EDİTÖR Duygu Çayırıcıoğlu, Emre Bayın

KAPAK Koray Ekremoğlu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Berfin İnan

BASKI Ayhan Matbaası • SERTİFİKA NO. 44870

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6/41

Bağcılar 34218 İstanbul • Tel: 212.445 32 38

CİLT Güven Mücellit • SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6

Bağcılar 34218 İstanbul • Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları • SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

HAKAN BIÇAKCI

Geçici Manzara

HAKAN BIÇAKCI 1978'de İstanbul'da doğdu. İlk romanı 2002 yılında çıktı. Çeşitli dergiler için edebiyat eleştirileri, sinema yazıları ve öyküler yazdı. Senaryo ve çizgi roman çalışmalarında yer aldı. Kitapları çeşitli yabancı dillere çevrildi. *Normal Nefes Almaya Devam Edin*, 2020 yılında "Cevdet Kudret Edebiyat Ödülü"ne layık görüldü. *Silinmiş Sahneler*, 2023 yılında "Vedat Türkali Edebiyat Ödülleri"nde kısa listeye seçildi ve "Notre Dame de Sion Liseliler Edebiyat Ödülü"ne layık görüldü.

Yayınlanmış kitapları: *Rüya Günlüğü* (roman, 2002), *Boş Zaman* (roman, 2003), *Apartman Boşluğu* (roman, 2008), *Karanlık Oda* (roman, 2010), *Ben Tek Siz Hepiniz* (öykü, 2011), *Doğa Tarihi* (roman, 2014), *Hikâyede Büyük Boşluklar Var* (öykü, 2015), *Otel Paranoya* (resimli öykü, 2017), *Uyku Sersemi* (roman, 2017), *İki Rüya Dokuz Gerçek* (resimli novella, Karakarga Yayınları, 2019), *Normal Nefes Almaya Devam Edin* (öykü, 2019), *Silinmiş Sahneler* (roman, 2022), *Alakalı Filmler* (sinema kitabı, 2023), *Geçici Manzara* (öykü, 2025).

www.hakanbicakci.com

“İnsanın büyüklüğü, sefil bir varlık olduğunu
kabul etmesinden gelir.”

– BLAISE PASCAL
(*Düşünceler*)

İÇİNDEKİLER

Müzik Dinlemenin İncelikleri.....	9
Kuş Seslerinin Sınırı.....	19
İnsan Kulağının Sınırları.....	29
Üçüncü Boyut.....	33
Küçük Kuşatma.....	39
Geçici Manzara.....	45
Bir Yerden Tanıdık.....	49
Haşere Kontrol Hizmeti.....	59
Yavru Köpek Servisi.....	65
Lider Böcek.....	71
Fare Salatası.....	77
Sabit Bisiklet.....	83
Promosyon Şemsiyeler.....	87
Çöp Atmaya Çıkmış İnsan.....	95
Siyah Bir Kalp.....	103
Çocuklar Çok Heyecanlı.....	115
Son Altın Günü.....	127

Yirmi Dakika	137
Dördüncü Kat.....	141
Ölü Kapı.....	149
Bugün Hiçbir Şey Olmadı.....	155
Parçalı Bulutlu	161
Aydın Çalışanı	175
A'dan Z'ye Rüya Tabirleri Sözlüğü.....	185
Tekrar Çarpışalım	191
Alarmı Dikkate Almayın	197

Müzik Dinlemenin İncelikleri

I.

Soğuklar geri dönmüştü. Nihayet kendimi tek parça hissediyordum. Ellerim cebimde eve yürürken, mahallenin çöplerinin biriktiği sokaktaki mavi, sarı, siyah poşetlerin arasında boynu bükük bir plak dikkatimi çekti. Bilmediğim bir grubun albümü. İçi boştur diye düşünsem de kontrol edesim geldi. Doluydu. Almalı mıydım? İçeriğiyle ilgili bir fikrim yoktu ama asıl sorun evde plak çalabileceğim bir cihaz olmamasıydı. Yine de tekrar sokağa terk etmek istemedim elimde tutmanın bile beni mutlu ettiği bu nesneyi. Plakçıdan sevdiği albümü satın almış eve dönüyor havalarında yoluma devam ettim. Dışını önce nemli sonra kuru bezle silip bir kenara koydum. Evdeki görüntüsü çöplerin arasındaki hali kadar şiirsel olmasa da ruhsuz salonuma hoş bir hava katmıştı. Yine de işlevi olmayan bir nesnenin dekoratif olma çabasında insanın içini sıkan bir yan vardı.

Birkaç ay sonra, kasvetli bir pazar sabahı bitpazarında dolanırken tezgâhtaki plaklara takıldı gözüm. Sevdiğim

grupların uygun fiyata satılan ikinci el albümlerine. Dayanamayıp birkaçını aldım. Bilmediğim grubun albümü yalnız kalmasın, tanıdık şarkılarla desteklensin diye. Böylece plak toplamaya başlamıştım ama plakçalar alma işini sürekli erteliyordum. Hem durup dururken masraf çıkmasın diye hem de doğrusu nedir, nereden alınır bilemediğim için.

II.

“Hangisi abi?” diye sordu. Kafamı çevirip baktığımda, iki elinde iki ayrı su terazisi olduğunu gördüm. Tuhaf bir biçimde dengede. Sanki görüntü donmuştu. Biri el kadar, plastik ve belli ki uyduruktu. Diğeri daha profesyonel bir şeye benziyordu. Alüminyum gibi bir malzemedendi. Çok uzun bir kalem kutusu gibi. Evde yer kaplamasın diye küçük olanı seçtim.

Yıllardır erteledikten sonra salonun bir köşesine tam istediğim gibi bir ses sistemi kurmuştum. Japon malı bir pikap, İngiliz amfi, Amerikan markası iki hoparlörden oluşan. Pikap ve hoparlörler ikinci eldi, amfi ve iğne sıfır. Öncesinde sabahlara kadar konuyla ilgili videolar izlemiş, sayısız blog okumuştum. Pikap iğnelerinden kablo modellerine kadar her ayrıntıya hâkim olmuştum. Hemen her yerde özellikle vurgulanan bir husus vardı: İdeal performans için plakçalar düz zeminde durmalıydı. Bunun sağlamasını yapmak için su terazisiyle kontrol etmekte fayda vardı.

İnsanın gözüne düz görünen tüm zeminlerin aslında yamuk olabileceğini o anda fark etmiştim. Duvara astığın bir tablo söz konusuysa, gözüne düz görünmesi yeterliydi. Aslında azıcık eğri de dursa. Hatta bazen biraz eğriyken göze daha düzgün görünürdü böyle şeyler. Ancak burada durum farklıydı. Eğim performansın düşmanıydı. Eğri bir zeminde dön-

mesi hem plağın kendisi hem de pikabın iğnesi ve motoru için zararlıydı. Dönüp duran plağın sürekli önce yokuş aşağı inip ardından yokuş yukarı çıkması anlamına gelirdi bu.

İçeri girip üstümdekileri çıkardım. Nefesimi tutarak su terazisini pikabın üstüne yerleştirdim. Yamuktu işte. Tahmin ettiğim gibi. Hem de bariz biçimde. Tam merkezde olması gereken su kabarcığı sağ tarafa doğru kaymıştı. İki parmağımla pikabı köşesinden tutup hafifçe kaldırdım. Kabarcık huzur içinde ilerleyerek merkeze geldi. Tam olması gerektiği yere. Dergiden yırttığım sayfayı hızlı hızlı katlayarak sıkıştırdım. Bu geçici çözümdü tabii. İyi ki kontrol etmiştim. Yepyeni sistemi mahvedecektim. Ağır ağır hırpalayacaktım. Her notada, her şarkıda, her albümde biraz daha.

Teraziyle işim bitmişti şimdilik. Elimde kalan plastik parçasıyla salonda gezinmeye başladım. Ani, içgüdüsel bir kararla teraziyi kalın bacaklı, oturaklı, masif yemek masasının üstüne koydum. O da yamuktu. Gözlerime inanamadım. Dengem bozulur gibi oldu. Yamuk masaya tutundum. Kendimi toparladıktan sonra derin bir nefes alıp elimde su terazisiyle evde tedirgin bir tura çıktım. Ve istisnasız her yerin yamuk olduğunu fark ettim. Belli belirsiz bir mide bulantısı eşliğinde. Mutfak tezgâhı, kitaplık rafları, çalışma masası, tüm sehpa, sandalyeler, koltuklar, küvet. Baloncuk ya sağa kayıyordu ya sola. Sağa kayması ayrı asabımı bozuyordu, sola kayması ayrı. Teraziyi ince bilek hareketleriyle oynatarak aslında zeminin nasıl olması gerektiğine bakıyordum her seferinde. Her yerin ideal haliyle mevcut durumunu karşılaştırıp duruyordum kurulmuş gibi.

Neden bu kadar huzursuz olduğumu, kapılmakta olduğum bu paniğin nereden çıktığını anlayamıyordum bir yandan da. Öyle fazla titiz, simetri hastası, takıntılı tiplerden olmamıştım hiçbir zaman. Hatta konuşma arasında “Ben